

Dráfi Mátvás kultúrmissziója nemes közösségi szolgálat

2014. nov. 30

Dráfi Mátvás

A Pro Probitate – A helytállásért díjjal november 30-án, Dunaszerdahelyen kitüntetett **Dráfi Mátvás** érdemeit **Bárdos Gyula**, a Csemadok országos elnöke a következő szavakkal méltatta:

Tisztelt Művész Úr, Hölgyeim és Uraim!

Sokszor és sokan elmondták, sokszor és sokan idézték s bizonyára Önök is ismerik Petőfi Sándor Színészdal című versének sorait: „Mi szép, mi szép, a mi föladatunk! / Legyünk büszkék reá, hogy színészek vagyunk.”

Gyermekkorom óta volt és van szerencsém sok színészt ismerni, hiszen már gyermekként is mindig ott lehettem a MATESZ, a Magyar Területi Színház előadásain, azokban az években, amikor a színház – tájoló társulat lévén – szülővárosomban, Szencen is gyakran eljött, hogy ott is teljesítse küldetését: jó szóval, szép szóval, magyar szóval ellátni közönségét. Akkor láttam először a világot jelentő deszkákon a színművész Dráfi Mátvást, hallottam szép magyar beszédét, é lett nemcsak számomra ő a SZÍNÉSZ - csupa nagybetűvel.

Még a korábbi években történt, hogy egy – a színház iránt érdeklődő – kisfiú Érsekújvárból meglátta a MATESZ feliratú autóbust. Tizenkét éves volt akkor, amikor mesejátékot játszott a MATESZ, és ő a szünetben odament a színészek közé... És akkor, 1954-ben az egyik színész, Tarics János azt mondta az érdeklődő fiúnak: színész csak akkor legyen, ha valóban szolgálni is akarja a szlovákiai magyarságot.

Az ifjú ember komolyan vette ezeket a szavakat: színész lett, s küldetésének, közösségi szolgálatának a vezérmotívuma azóta is változatlan: adni a közönségnek. Teszi ezt szakmai alázattal, felkészülten, mai divatos kifejezéssel élve: vérprofiként.

Nem akármilyen háttérrel, illetve gyermekkori élményekkel a tarsolyában indult el a pályán. Születésének éjszakáján meghalt az édesapja. Amikor azután a pozsonyi Déryné Színkört, a háború utáni első hazai magyar műkedvelő színjátszó együttesek egyikét megalapító Lőrincz János feleségül vette megözvegyült édesanyját, már gyermekként részese lett a színházi világnak. Már gyermekszereplőként, diákként is kapott feladatokat. Mindezek után tizenhét évesen leérettségizett, és még a főiskola előtt, színészbojtárként, a Matesz tagja lett. 1965-ben végzett a Pozsonyi Színművészeti Főiskolán. Beke Sándorral, Thirring Violával, Galán Gézával együtt, friss diplomásként került vissza a komáromi színházhoz. 1959-1960 között a Magyar Területi Színház színésze volt. 1965-1980 között, illetve 1982 óta a komáromi Magyar Területi Színház, illetve a komáromi Jókai Színház tagja. 1969-1971 között a Magyar Területi Színház igazgatója volt. Egy évtizede már hivatalosan nem tagja a társulatnak, de szerencsénkre jelenleg is láthatjuk a komáromi Jókai Színház színpadán.

Ha csak az érettségi utáni időszakot tekintjük, akkor is öt és fél évtizede van a pályán, az ő elmondása szerint ez legalább 250 szerepet, alakítást jelent. Színházi szerepvállalása mellett sikeres filmszínész, számos sikeres alkotásban láthatjuk őt a mozivásznon is. A rádió és a televízió is szerencsénkre lehetőséget nyújtott és nyújt neki, így ott is figyelemmel követhetjük számos sikeres szereplését. Nagyszerű előadóművész, versmondó,

pedagógus és nem utolsósorban férj, családapa, nagypapa, olyan hiteles közösségi ember, akinek szakmai kvalitását, emberségét senki sem kérdőjelezi meg.

A nagy hősök egész sorát játszotta el, volt Lucifer, Othello, Coriolánus, Tiborc és még hosszan sorolhatnám emlékezetes fő- és karakter szerepeit. Munkásságáért megkapta az Egressy díjat, a Nyitott Európáért díjat, a Szlovák Köztársaság Ezüstplakettjét, Komárom város Pro Urbe díját, a Határon Túli Magyar Színházak kisvárdai fesztiváljának Életműdíját, Erdemes és Jászai díjas színművész.

Feleségével, Borbálával létrehozták a Teátrum Polgári Társulást, amelynek keretében nehéz körülmények között számos nagyszerű és felejthetetlen előadással szereztek örömet a felvidéki magyar közönségnek. A szakmai elismerés mellett Dráfi Mátvás kulturált, szép tiszta beszédét, kellemes bariton hangját mindig értékeli a néző, illetve a hallgató.

T. Nagy Imre portréfilmje Dráfi Mátvásról egy olyan opus, amely hűen mutatja be díjazottunkat, emberként, előadóművészként és színművészként egyaránt. Többek között ebből is megtudtam, hogy a négy esztendő kisfiút majdnem magukkal vitték az oroszok, mert elvárásolta őket már akkor színészi képességeivel. Szerencsére édesanyjának sikerült őt megmentenie. Ennek köszönhetően nemcsak a szűkebb család, de a mi felvidéki és egyetemes magyarságunk is büszkélkedhet a művész úrral, a mi Dráfi Mátvásunkkal, aki soha nem akarta itt hagyni és cserbenhagyni a hazai közönségét, aki szülőföldjén vállalta a kultúrmissziót, a nemes közösségi szolgálatot.

Ezért mondunk itt és most köszönetet kitüntetettünknek, díjazottunknak, ezért volt egyértelmű a döntés, hogy a felvidéki magyarság érdekében kifejtett több évtizedes áldozatos munkája szerény elismeréseként ő kapja az idei Helytállásért díjat.

Tisztelt hölgyeim és uraim, kedves jelenlevők. Személye élménnyel kezdtem a méltatást, engedjék meg, hogy hasonlóan személyes érintettséggel is zárjam a laudációt. A sors különös ajándékaként értékelem azt, hogy olyan örömben és megtiszteltetésben lehet részem – nejemnek egyaránt - , hogy Dráfi Mátvás művész úrral egy színpadon van lehetőségünk látni az ifjú színészgeneráció egyik tagjaként lányunkat is. Köszönöm ezt a különös élményt, nagy megtiszteltetés ez számunkra. Köszönöm Csáky Pál európai parlamenti képviselőnknek, hogy közösségünk nevében méltathattam díjazottunkat. Isten éltesse Dráfi Mátvást, hogy még sokáig szolgálhassa a felvidéki magyarságot.